

บทที่ ๑

บทนำ

ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองหมายถึงความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองทั้งทางด้านกายและใจ
ทางด้านกายได้แก่ความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตาและสุขภาพ ส่วนด้านใจได้แก่ความรู้
สัจนึกคิด การรับรู้ การปรับตัว ความเชื่อมั่นในตนเองและอารมณ์ เป็นต้น^๑

ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองอาจตรงกับความเป็นจริงหรือไม่ตรงกับความเป็นจริง
ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ของบุคคลนั้นกับสิ่งแวดล้อม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับสิ่งแวดล้อม
นี้เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ และโดยกระบวนการดังกล่าวทำให้บุคคลเรียนรู้ว่าตนเป็น
คนอย่างไรหรือคนอื่นคิดว่าตนเป็นคนอย่างไร นอกจากนี้ความสัมพันธ์ยังส่งเสริมให้มีการ
ปรับตัวซึ่งเป็นการสร้างเสริมและแก้ไขลักษณะของตนเป็นลำดับ ดังที่ Sullivan กล่าวว่า
"ตน" ถูกเสริมสร้างขึ้นด้วยความสามารถที่มีคิดค้นมาและจากอิทธิพลของประสบการณ์^๒
ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองเป็นสิ่งสำคัญ เป็นตัวกระตุ้นให้พฤติกรรมแสดงออกและ
เป็นหัวใจสำคัญในการสร้างลักษณะบุคลิกภาพ เช่น แต่ละบุคคลจะปรับตัวกับสังคมใดดีหรือไม่
ดีขึ้นอยู่กับความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ดังจะเห็นได้ว่าคนที่คงความเห็นส่วนใหญ่เกี่ยวกับ
ตนเองไปในด้านดีมากกว่าด้านไม่ดีจะปรับตัวได้ดีกว่าคนที่มีความคิดเห็นส่วนใหญ่เกี่ยวกับตน
เห็นไปในด้านไม่ดีและความคิดเห็นนั้น ๆ เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ นอกจากนั้นความคล้ายคลึง
หรือแตกต่างกันระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองที่เป็นจริงกับตนเองในอุดมคติมีอิทธิพล
ต่อการปรับตัว เช่นตนเองที่เป็นจริงกับตนเองในอุดมคติคล้ายคลึงกันจะทำให้บุคคลนั้นไม่ค่อย
เปลี่ยนแปลงความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง การปรับตัวกับสังคมก็เป็นไปได้ดี เป็นต้น แต่ถ้า
ตนเองที่เป็นจริงกับตนเองในอุดมคติต่างกันมากก็แสดงว่าความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองจะ

^๑ Elizabeth B. Hurlock, Child Development, 4th ed; Tokyo, Kogakusha Company, Ltd., 1964, 525 - 526

^๒ Arthur T. Jersild, In Search of Self, New York, Teacher College, Columbia University, 1966, 15-17

เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอและจะปรับตนกับสังคมได้ไม่ก็^๓

เนื่องจากโรงเรียนเป็นสถาบันสังคมที่นอกจากจะช่วยเด็กในด้านวิชาความรู้แล้วยังช่วยให้เด็กได้สำรวจตนเองเพื่อส่งเสริมให้รู้จักการปรับตนที่ถูกต้อง กล่าวคือ ความสัมพันธ์กับครูอาจารย์ก็ ความสัมพันธ์กับเพื่อนนักเรียนด้วยกันเองก็ หรือผลการเรียนก็ต่างก็มีส่วนในการช่วยให้เด็กเสริมสร้างความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองทั้งสิ้น ในต่างประเทศได้มีการวิจัยหลายฉบับ เกี่ยวกับอิทธิพลของหรือความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง แต่ในประเทศไทยยังไม่ปรากฏว่ามีการวิจัยใด ๆ ที่พยายามตอบปัญหาเหล่านี้ ซึ่งในระยะยาวอาจเป็นส่วนช่วยในการเรียนการสอนและการแนะแนวของครู

ความมุ่งหมายทั่วไป

การวิจัยนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองกับความสำเร็จทางการศึกษาของเด็กวัยรุ่น

ความมุ่งหมายเฉพาะ

ความมุ่งหมายเฉพาะ มีดังนี้คือ

๑. เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองของเด็กวัยรุ่น จำแนกตามเพศ แผนกวิชา และประเภทของโรงเรียน
๒. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองกับความสำเร็จทางการศึกษาของเด็กวัยรุ่น จำแนกตามเพศ แผนกวิชา และประเภทของโรงเรียน

^๓Hurlock & Elizabeth R., แหล่งเก็บ หน้า ๗๑๐ - ๗๑๑

สมมุติฐาน

๑. ไม่มีความแตกต่างกันระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองของเด็กวัยรุ่น จำแนกตามเพศ แผนกวิชา และประเภทของโรงเรียน
๒. ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองกับความสำเร็จทางการศึกษาของเด็กวัยรุ่น จำแนกตามเพศ แผนกวิชา และประเภทของโรงเรียน

ความเชื่อเบื้องต้น

แบบทดสอบวัดความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองที่สร้างโดย Piers และ Harris และแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองนั้นสามารถใช้วัดความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองของเด็กวัยรุ่นได้

การวิจัยที่เกี่ยวข้อง

Duel^๑ ศึกษาว่าการประเมินตนเองเป็นระยะมีผลหรือไม่และอย่างไรต่อการปรับปรุงตนเองด้านการเรียน กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาโรงเรียนการบิน ๒ แห่งที่เรียนวิชา Electronic Communication จำนวนทั้งสิ้น ๒๑๖ คน ทุกคนมีอายุ พันเพ ความถนัด และได้รับการสอนคล้าย ๆ กัน นักศึกษาจากแต่ละโรงเรียนแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ใช้แบบทดสอบประเมินผลการฝึก (Student Evaluate of training) วัดการประมาดทักษะและความรู้ก่อนก่อนเข้าเรียนและหลังจากเรียนวิชานั้นจบแล้ว ผู้วิจัยให้นักศึกษาโรงเรียนที่หนึ่งประเมินตนเองเป็นระยะ ๆ หลังจากเรียนวิชาดังกล่าวแล้วทุกหนึ่งหรือสองหรือสามสัปดาห์ ส่วนอีกโรงเรียนหนึ่งจัดให้นักศึกษาประเมินตนเองในสภาพการณ์ของชั้นเรียนตามปกติ ผลปรากฏว่าการประเมินตนเอง

^๑Henry J. Duel "Effect of Periodical Self-Evaluation on Student Achievement", The Journal of Educational Psychology, Vol 49 (4) August, 1958, 197 - 199.

เป็นระยะ ๆ ทำให้นักศึกษามีสัมฤทธิ์ผลสูงกว่านักศึกษาที่ประเมินตนเองในสภาพการณ์ของชั้นเรียนปกติ โดยสรุปคือ นักศึกษาที่มีข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับตนเองในค่านการ เรียนจะช่วยให้เรียนดีขึ้น

การศึกษาอีกเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับลักษณะของตนเองและการปรับตนกับการเลือกอาชีพ คือ การเปรียบเทียบบุคลิกภาพและการปรับตนของผู้มีอาชีพต่าง ๆ กันของ Seares และ Seares^๕ กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนเด็กมัธยมที่เรียนวิชาเอกต่างกัน ๓ กลุ่ม คือ กลุ่มเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ คณิต และพลศึกษา จำนวนทั้งสิ้น ๕๐๐ คน นักเรียนเหล่านี้ถึงแม้จะเป็นนักเรียนเด็กมัธยมเหมือนกันแต่ก็สอนวิชาต่างกันตามที่เรียนมา ผู้วิจัยวัดบุคลิกภาพของนักเรียนโดยใช้แบบสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง (Self-Concept Inventory) ซึ่งคัดเลือกมาจากแบบสำรวจบุคลิกภาพ MMPI นอกจากนี้ยังใช้ MMPI อีกด้วย ผลปรากฏว่าผู้ที่ศึกษาอาชีพต่างกันจะมีบุคลิกภาพและการปรับตัวต่างกัน คือกลุ่มเรียนวิทยาศาสตร์มีบุคลิกภาพที่สำคัญคือความเชื่อมั่นในตนเอง นิยมตนเอง มีความระมัดระวังและเจ้าระเบียบ กลุ่มเรียนคณิตเป็นผู้ที่สนใจทางสุนทรียภาพ อ่อนไหวมากและชอบการสมาคม ส่วนกลุ่มเรียนพลศึกษามีลักษณะสำคัญเป็นคนก้าวร้าว เป็นคนแข็งแรงและเข้มแข็ง ต้องการการยอมรับจากสังคม และร่วมมือในกิจกรรมของสังคมเป็นอย่างดี และผลการวิจัยที่สำคัญอีกประการหนึ่ง คือกลุ่มนักศึกษาพลศึกษาปรับตนดีกว่ากลุ่มที่เรียนวิทยาศาสตร์และกลุ่มที่เรียนคณิต

Westbrook^๖ ศึกษาอิทธิพลของผลการสอบต่อการประมาณความสามารถด้านการเรียนและความทะเยอทะยานด้านอาชีพ กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔

^๕ Anthony T. Seares and Louise M. Seares, "Self Description and Adjustment Correlates of Occupational Choice", The Journal of Educational Research Vol 60(1) September, 1966, 27 - 31.

^๖ Bert W. Westbrook, The Effect of Test Reporting on Self Estimates of Scholastic Ability and on Level of Occupational Aspiration", The Journal of Educational Research, Vol 60(9) May-June, 1967, 387 - 389.

จำนวน ๗๗ คน ผู้วิจัยให้นักเรียนตอบแบบทดสอบการประมาณความสามารถตนเอง (Self-Estimate Rating Scale) และแบบทดสอบความทะเยอทะยานด้านอาชีพ (The Occupational Aspiration Scale) ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนออกเป็น ๒ กลุ่ม ให้กลุ่มหนึ่งตอบแบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียน (The School and College Ability Test) แล้วแจ้งผลการสอบนี้ให้นักเรียนทราบ ต่อมาให้นักเรียนทั้ง ๒ กลุ่มทำแบบทดสอบ ๒ แบบแรกอีกครั้งหนึ่ง เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มที่ทดสอบความสามารถกับกลุ่มที่ไม่ได้ทดสอบความสามารถ ปรากฏว่ากลุ่มที่ทราบผลการสอบความสามารถจะประมาณความสามารถในการเรียนของตนได้ถูกต้อง และแน่นอนขึ้นกว่าก่อนทราบผลการสอบ แต่การแจ้งผลการสอบให้ทราบไม่ทำให้ความทะเยอทะยานด้านอาชีพเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมเลย

Frank และ Hiester^๗ ศึกษาความเชื่อถือใจของความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองในปัจจุบันและตนเองในอดีต โดยให้นักศึกษาวิชาจิตวิทยาจากมหาวิทยาลัยไมอามีซึ่ง เป็นชาย ๕๐ คน และหญิง ๕๐ คน ตอบแบบทดสอบความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองในปัจจุบันและในอดีต ที่มีจำนวน ๑๐๐ ข้อ ผลการวิจัยแสดงว่าความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองในอดีตมีความเชื่อถือใจได้ต่ำกว่าความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองในปัจจุบัน และนักศึกษาชายเปลี่ยนแปลงความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองในอดีตได้ง่ายกว่านักศึกษาหญิง จึงได้แสดงไว้ว่าค่าสัมประสิทธิ์จากการสอบแบบทดสอบซ้ำสองครั้ง (test - retest) เกี่ยวกับความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองในปัจจุบันของนักศึกษาชายและหญิงมีค่า ๐.๗๐ และ ๐.๕๓ ตามลำดับ และค่าสัมประสิทธิ์รวมเท่ากับ ๐.๕๒ แต่ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองในอดีตของนักศึกษาชายและหญิงมีค่าสัมประสิทธิ์ ๐.๕๒ และ ๐.๗๔ ตามลำดับ โดยที่ค่าสัมประสิทธิ์รวมเท่ากับ ๐.๖๐

Dyson^๘ ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองของนักเรียนที่จัดกลุ่มตามความสามารถ ตัวอย่างประชากรคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ จากโรงเรียนที่จัดกลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถ

^๗G.H.Frank and D.S. Hiester, "Reliability of Self and Ideal-Self concept", Journal of Counseling Psychology, Vol. 14 (4) 1967, 356-357

^๘Ernest Dyson, "A Study of Ability Grouping and The Self-Concept", The Journal of Educational Research, Vol 60 (9) May June, 1967, 403-405

ต่าง ๆ ครอบคลุมไปจำนวน ๓๒๓ คน และนักเรียนจากอีกโรงเรียนหนึ่งที่จัดกลุ่มนักเรียนตาม
 ความระดับความสามารถจำนวน ๒๔๔ คน ผู้วิจัยขอให้ตัวอย่างประชากรตอบแบบทดสอบวัดการ
 ยอมรับตนเอง (Index Adjustment and Values) และแบบทดสอบวัดความคิดเห็นเกี่ยวกับ
 กับตนเองด้านการเรียนด้วยการให้อันดับค่าต่าง ๆ (Word Rating List) ผลการวิจัย
 ปรากฏว่านักเรียนชายและหญิงยอมรับตนเองและมีความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองไม่แตกต่างกันทุกกลุ่ม
 นักเรียนที่สัมฤทธิ์ผลการเรียนสูงจะมีความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองด้านการเรียนดีกว่านักเรียนที่
 สัมฤทธิ์ผลการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญ แต่การยอมรับตนเองไม่แตกต่างกัน

ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาโทจากมหาวิทยาลัยมินเนโซตา
 เป็นหัวข้อการวิจัยของ Mehren^๕ โดยผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาว่าการให้อันดับตนเอง
 ของนักศึกษาจำนวน ๑๔๒ คน นั้นขึ้นอยู่กับอิทธิพลของการบอกชื่อของตน เพศ และจำนวนหน่วย
 กิตที่สอบได้หรือไม่ นักศึกษามี ๒ กลุ่ม กลุ่มหนึ่งเขียนชื่อ และอีกกลุ่มหนึ่งไม่ต้องเขียนชื่อในแบบ
 สอบถาม นักศึกษาทุกคนให้อันดับตนเองเกี่ยวกับลักษณะ ๑๐ อย่าง คือ ความเป็นคนมีเหตุผล
 การริเริ่ม ความจำ ความกระตือรือร้น ความละเอียดละออ ความสามารถในการประยุกต์ ความ
 รวมมือทัศนคติต่อคุณธรรม สุขภาพ และความหมั่นเพียรในการค้นคว้า โดยให้อันดับตนเองจาก
 ไม่ค่อยมากถึงดีที่สุดซึ่งมีระยะคะแนนทั้งสิ้น ๖ ช่วง การวิจัยนี้แสดงว่านักศึกษาให้อันดับตนเอง
 ในด้านที่ไม่เกี่ยวกับสติปัญญา สูงกว่าด้านที่เกี่ยวกับสติปัญญา เป็นต้นว่าให้อันดับตนเองทางด้าน
 สุขภาพ ทัศนคติต่อคุณธรรม และความรวมมือ สูงกว่าทางด้านความเป็นคนมีเหตุผล การริเริ่ม
 ความจำ ความกระตือรือร้น ความละเอียดละออ ความสามารถในการประยุกต์และชอบการค้น
 คว้า นอกจากนี้การเขียนชื่อหรือไม่เขียนชื่อในแบบสอบถามไม่มีอิทธิพลต่อการรายงานความคิด
 เห็นเกี่ยวกับตนเอง และความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองไม่ขึ้นอยู่กับเพศและจำนวนหน่วยกิตที่สอบได้
 โดยที่นักศึกษาชายและหญิงมีความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองไม่แตกต่างกัน

^๕William A. Mehren, "Self-concepts of Graduate Students", The Journal of Educational Research, Vol 61 (3) November, 1967, 112-113

ในปี ค.ศ. ๑๙๕๒ Jersild^{๑๐} ได้ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองโดยให้นักเรียนชั้นประถมศึกษา มัธยมศึกษา และนิสิตนักศึกษาระดับวิทยาลัย จำนวนประมาณ ๓๐๐๐ คน เขียนอธิบายสิ่งที่ชอบและไม่ชอบเกี่ยวกับตนเอง ผลการวิจัยปรากฏว่าตัวอย่างประชากร แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองในด้านลักษณะร่างกาย การแต่งกาย สุขภาพอนามัย บ้าน และครอบครัว ความสนุกสนานในการพักผ่อนหย่อนอารมณ์ ความสามารถด้านกีฬาและการเล่นต่าง ๆ ความสามารถทางการเรียน ทักษะคือโรงเรียน ความสามารถด้านสติปัญญา ความสามารถพิเศษ ทักษะทางสังคม และความสัมพันธ์กับคนอื่น ความชอบและไม่ชอบเกี่ยวกับตนเอง บุคลิกภาพ ลักษณะนิสัย ความรู้สึกและความเชื่อถือทางศาสนา / เด็กอายุน้อยมีความ คิดเห็นเกี่ยวกับด้านร่างกาย รูปร่างหน้าตา และการแต่งกายเป็นส่วนมาก แต่เด็กอายุมาก คิดเห็นเกี่ยวกับตนเองในด้านความรู้สึกและความสัมพันธ์กับคนอื่น

Strang^{๑๑} ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองของเด็กวัยรุ่นในปี ค.ศ. ๑๙๕๗ โดยให้เด็กวัยรุ่นเขียน ๓ เรื่อง ซึ่งมีหัวข้อดังนี้คือ "ฉันคิดว่าฉันเป็นคนอย่างไร" "คนอื่นคิดว่าฉันเป็นคนอย่างไร" และ "ฉันอยากจะเป็นคนอย่างไร" ผลปรากฏว่าเด็กวัยรุ่นระยะปลายซึ่งมีอายุประมาณ ๑๘ - ๒๑ ปี พิจารณาตนเองมากกว่าและลึกซึ้งกว่าเด็กวัยรุ่นระยะต้น โดยสรุปเด็กเหล่านั้นคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ๔ ด้าน คือ คิดเห็นในด้าน (๑) ความสามารถ ฐานะ บทบาท รูปร่างหน้าตา การแต่งกาย อารมณ์ ความเชื่อถือ คุณค่า และความทะเยอทะยาน (๒) การแสดงออกทางอารมณ์ (๓) ลักษณะตนเองทางสังคม (๔) ลักษณะตนเองในอุดมคติ เช่น คิดอยากจะเป็นคนอย่างไร เป็นต้น

Piers ร่วมกับ Harris^{๑๒} ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองของเด็ก โดยสร้างแบบทดสอบวัดความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองโดยอาศัยลักษณะต่าง ๆ ที่เด็กอธิบายตนเองตามที่

^{๑๐} Arthur T. Jersild, In Search of Self, New York, Teacher College, Columbia University, 1966.

^{๑๑} Ruth Strang, The Adolescent Views Himself, New York, Mc.Graw-Hill Book Company, Inc., 1957, 67 - 128.

^{๑๒} Ellen V. Piers and Dale B. Harris, "Age and other correlates of self-concept in children" Journal of Educational Psychology, Vol. 55(2), April, 1964, 91 - 95.

Jersild ได้รวบรวมไว้ แบบทดสอบนั้นมีหัวข้อว่า "ความรู้สึกเกี่ยวกับตัวฉัน" ประกอบด้วยข้อความ ๔๕ ข้อ สำหรับให้เด็กตอบรับว่า "จริง" ถ้าตรงกับความเป็นจริงของตน และ "ไม่จริง" ถ้าไม่ตรงกับความเป็นจริงของตน ตัวอย่างประชากรคือเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ปีที่ ๔ และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ทั้งชายและหญิง จำนวน ๓๖๓ คน ผลการเปรียบเทียบปรากฏว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ กับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองไม่แตกต่างกัน แต่ต่างกับของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ นอกจากนี้ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองสัมพันธ์น้อยมากกับระดับสติปัญญาและสัมฤทธิ์ผล คือสัมประสิทธิ์มีค่าระหว่าง ๐.๑๗ ถึง ๐.๒๕ และ ๐.๑๘ ถึง ๐.๓๒ ตามลำดับ ความเชื่อถือใจของแบบทดสอบหาโดยใช้ Kuder - Richardson Formula ๒๑, Spearman - Brown Formula และการสอบซ้ำสองครั้ง (test-retest) ได้ค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ ๐.๕๐, ๐.๘๗ และ ๐.๗๐ ตามลำดับ ความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบทดสอบหาโดยวัดความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองของเด็กเรียนอ่อนจำนวน ๔๔ คน ได้คะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองต่ำกว่านักเรียนปกติอย่างมีนัยสำคัญ ในที่สุด ผู้วิจัยได้วิเคราะห์แบบทดสอบนี้อีกโดยทดสอบเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ จำนวน ๔๕๗ คน ข้อความถูกต้องออกเหลือเพียง ๔๐ ข้อ สำหรับวัดความเข้าใจตนเองของเด็กอย่างเป็นมาตรฐาน

จากการวิจัยข้างต้น จะเห็นได้ว่าความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองเป็นเรื่องสำคัญเพราะมีส่วนสัมพันธ์กับบุคลิกภาพ การปรับตัว และสัมฤทธิ์ผลการเรียนเป็นต้น ในประเทศไทยการวิจัยเรื่องความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองโดยเฉพาะที่สัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลการเรียนยังไม่มี และเนื่องด้วยเป็นเรื่องสำคัญดังกล่าวมาแล้วในข้างต้น การวิจัยนี้จึงอาจเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนโดยตรง